

Vergaderjaar 1989–1990

21 437

Wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid

A

I. VOORSTEL VAN WET

– De laatste volzin van het tweede lid van Artikel II, onderdeel B, luidde: Het besluit wordt behoorlijk afgekondigd.

– De laatste volzin van het tweede lid van Artikel II, onderdeel C, luidde: Het besluit wordt behoorlijk afgekondigd.

– Artikel V luidde:

De Wet rechten burgerlijke stand (Stb. 1897, 72) wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 4, derde lid, vervalt.

– Onderdeel C van artikel XI luidde:

C. In artikel 55 vervalt «51,».

– Artikel XIII, onderdeel A, luidde:

A. Aan artikel 11 wordt een achtste lid toegevoegd, luidende:

8. In afwijking van het tweede lid, tweede volzin, behoeven de besluiten van burgemeester en wethouders of, in voorkomend geval, de gemeenteraad tot uitwerking of tot wijziging van het bestemmingsplan geen goedkeuring van gedeputeerde staten, voor zover deze in hun besluit tot goedkeuring van het bestemmingsplan zulks hebben omschreven, en zo nodig op de tot het plan behorende kaart en in de daarbij behorende voorschriften hebben aangegeven en tegen die uitwerking of wijziging niet van bezwaren is gebleken.

Van zodanig besluit tot uitwerking

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN DE MEMORIE VAN TOELICHTING ZOALS VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE EN VOOR ZOVER NADIEN GEWIJZIGD

of wijziging van het bestemmingsplan zenden burgemeester en wethouders onverwijld afschrift aan gedeputeerde staten.

– Het eerste lid van artikel XIII, onderdeel C, luidde:

1. In het vierde lid vervalt de tweede volzin; in de derde volzin wordt «kennisgeving» vervangen door: bekendmaking.

– Artikel XIV luidde:

De Wegenwet (Stb. 1930, 342) wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 11 a, vijfde lid, vervalt.

– In artikel XV, onderdeel B, ontbrak het derde lid.

– In het in Artikel XXIII gewijzigde artikel 7 van de Wet Ambulancevervoer ontbrak de aanduiding «4» voor het vierde lid.

– Artikel XXIV luidde:

1. De artikelen 273a en 274 van de gemeentewet, zoals deze luiden voor de inwerkingtreding van deze wet, blijven van toepassing voor de heffing van belastingen als bedoeld in die artikelen, ter zake van voorzieningen welke in gebruik zijn genomen dan wel zijn voltooid uiterlijk binnen een jaar na inwerkingtreding van deze wet en waarvoor geen besluit als bedoeld in het vierde lid van de artikelen 273a en 274 is genomen.

2. Ter zake van voorzieningen welke niet in gebruik zijn genomen dan wel zijn voltooid binnen een jaar na de inwerkingtreding van deze wet,

en waarvoor nog geen besluit als bedoeld in het vierde lid van de artikelen 273a en 274 is genomen, neemt de raad binnen deze termijn alsnog een zodanig besluit.

II. MEMORIE VAN TOELICHTING

– In de vijfde alinea van het algemeen gedeelte van de toelichting ontbrak de passage luidende: Ten aanzien van het voorstel tot afschaffing van de verplichting tot openbare verkoop van wrakken is gebleken dat met wijziging van de Wrakkenwet (Stb. 1934, 401) meer tijd is gemoeid dan aanvankelijk kon worden voorzien. Ik stel mij voor de wijziging in een later stadium, bij nota van wijziging, alsnog te realiseren.

– In de toelichting op Artikel I, onderdeel A, ontbrak de passage beginnende met «Het bestaande onderscheid ...» en eindigende met «... naar gelang de omvang van de gemeente».

– De zesde alinea van de tweede alinea van de toelichting op Artikel I, onderdeel B, luidde:

Het basisjaar daarvoor wordt nu 1989 (Ervan uitgaande dat dit wetsvoorstel in dat jaar het Staatsblad bereikt).

– In de toelichting op Artikel I, onderdeel B, ontbrak de passage beginnende met «De extra verhoging

...» en eindigende met «... de kleine kansspelen.».

– In de vierde volzin van de toelichting op Artikel I, onderdeel C, ontbrak de zinsnede «..., voorzover de prijsvraag niet als kansspel moet worden aangemerkt ...».

– In de toelichting op Artikel I, onderdeel C, ontbrak de passage beginnende met «Daarna wordt de bevoegdheid ...» en eindigende met «... ten aanzien van de prijsvragen.».

– De vijfde en zesde alinea van de toelichting op Artikel II, onderdeel A, luiden:

Ingeval de Kroon van oordeel zou zijn dat het besluit ten onrechte door gedeputeerde staten is goedgekeurd, kan de Kroon gebruik maken van de algemene bevoegdheid tot schorsing en vernietiging van het goedkeuringsbesluit. Evenals bij de procedure tot onthouding van goedkeuring dient dan de Raad van State te worden gehoord.

De vraag kan ontstaan of een besluit tot wijziging van een belastingverordening wel door de juiste instantie – Kroon of gedeputeerde staten – is goedgekeurd. Ik acht het ongewenst dat goedkeuring door de verkeerde instantie leidt tot onverbindendheid van de belastingverordening. Daarom is in het voorgestelde vijfde lid van artikel 271 bepaald dat de verordening geacht wordt te zijn goedgekeurd door de juiste instantie. Dit brengt met zich mee dat de belastingplichtige geen beroep kan doen op het feit dat de verordening ten onrechte door de Kroon of ten onrechte door gedeputeerde staten is goedgekeurd.

– De derde volzin van de toelichting op de Artikelen III en IV luidde:

Verwacht mag worden dat lijkschouwers zulks ook zullen doen, zonder dat zij bovenbedoelde eed of belofte afleggen.

– De derde en vierde volzin van de toelichting op Artikel V luiden:

Deze bepaling kan vervallen. In het licht van het streven naar intensivering van het profijtbeginsel bestaat er geen goede rechtsgrond meer voor het handhaven van een vrijstelling voor degene die op vrijwillig basis kosten voor een specifieke dienstverlening oproept.

– De tweede volzin van de toelichting op Artikel X luidde:

Bewoning van een woonschip kan in de huidige tijd – anders dan in 1918 – niet meer afhankelijk worden gesteld van een zodanige

vergunning, waarbij onder meer toetsing plaatsvindt van het hebben van voldoende middelen van bestaan en aan inmiddels achterhaalde eisen omtrent gebruik en inrichting van het schip.

– De eerste en tweede volzin van de tweede alinea van de toelichting op Artikel XI luiden:

Gegeven het feit, dat de toekomstige bouwverordening geen technische bepalingen omtrent het bouwen en omtrent de staat van bestaande bouwwerken zal bevatten, is een belangrijke grond voor de van de gemeentewet afwijkende regeling komen te vervallen. In het voorliggende wetsvoorstel is de van de gemeentewet afwijkende regeling dan ook niet opgenomen.

– In de toelichting op Artikel XI ontbraken de vijfde en zesde alinea.

– De passage in de toelichting op de eerste alinea van Artikel XIII, onderdeel A, beginnende met «Naar aanleiding van een opmerking ...» en eindigende met «... of op een bijlagekaart.», luidde:

Het Interprovinciaal overleg heeft voorts aanbevolen om de belijningen bij toepassing van deze bevoegdheid niet op de plankaart aan te brengen, doch verbaal te omschrijven dan wel op een bijlagekaart op te nemen. De regeling zelf spreekt van: «zo nodig» aanbrengen op de tot het plan behorende kaart en in de daarbij behorende voorschriften; deze geeft dus zelf de nodige ruimte om eventueel deze beslissing alleen verbaal te omschrijving.

– De passage in de toelichting op de eerste alinea van Artikel XIII, onderdeel C, onder 1, beginnende met «Onder meer uit onderzoek ...» en eindigende met «... dan ook geschrappt.», luidde:

Nu het nut van dit voorschrift onvoldoende bewezen is en van gemeentezijde overbodig wordt geacht, wordt het geschrappt.

– Het laatste woord van de toelichting op Artikel XIII, onderdeel D, luidde: geschrappt.

– De toelichting op Artikel XXIV ontbrak.

– In de toelichting op de derde alinea van Artikel XV ontbrak de laatste volzin.

– De laatste volzin van de vierde alinea van de toelichting op Artikel XV luidde:

Op het moment van inwerking-treding van de Waterschapswet kan deze bepaling weer vervallen.

– In de toelichting op de tweede

alinea van Artikel XVII, onderdeel A, ontbrak de passage beginnende met «Overwogen wordt ...», en eindigende met «... mede de inhoud van die richtlijnen dienen te betreffen.».

– De derde volzin van de derde alinea van onderdeel B van de toelichting op Artikel XVII luidde:

Met het oog op deze ontwikkelingen en gezien het streven naar deregulering wordt het, mede uit praktische overwegingen, wenselijk geacht de mogelijkheid tot mandatering niet langer aan een getalscriterium te binden, zodat deze machtiging in elke gemeente kan plaatsvinden, indien daar naar het oordeel van het gemeentebestuur aanleiding toe is.

– De toelichting op Artikel XXI luidde:

In het kader van het dereguleringsstreven past het schrappen van de door het College van burgemeester en wethouders op te stellen lijst van instellingen voor weldadigheid en de daaruit voortvloeiende bepalingen (artikelen 3 en 4), terwijl de in artikel 15 geregelde vergunning voor het houden van «openbare inzameling van gelden» door deze instellingen de regelgeving door het gemeentebestuur in het kader van de Algemene Politieverordening overlapt.

– De vijfde en zesde volzin van de toelichting op Artikel XXIII luiden:

Wel is het gewenst een meldingsplicht te creëren omdat het voor de provincies van belang is enig vat te hebben op de inhoud van de paraatheidsregels en de vervoerverdelingsregeling. Met deze laatste toevoeging wordt tegemoetgekomen aan het advies van het Interprovinciaal overleg.